

ΣΟΥΠΕΡ ΗΡΩΑΣ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Συλλογή
περιστερία

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΚΡΙΣ ΤΕΜΠΕΤΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΕΙΜΑΙ Ο ΑΝΘΞΕΙΔΩΤΟΣ ΑΤΣΑΛΗΣ

ΕΙΜΑΙ
Ο ΑΝΘΞΕΙΔΩΤΟΣ
ΑΤΣΑΛΗΣ.

ΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΑΚΟΥΣΕΙ
ΑΚΟΜΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ,
ΘΑ ΑΚΟΥΣΕΙΣ ΣΥΝΤΟΜΑ.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΟΛΗ ΜΟΥ,
Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ
ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,
Η ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ
ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ, ΛΕΜΕ.

ΕΔΩ
ΕΙΜΑΣΤΕ.

ΑΝΤΙΣΤΕΙΑ ΕΝ ΕΞΕΛΙΞΕΙ

ΟΠΩΣΤΕ
ΥΠΑΡΧΕΙ
ΔΟΥΛΕΙΑ.

ΕΔΩ ΜΕΝΕΙ Ο ΠΙΟ
ΙΣΧΥΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟΙ
ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΙΟ ΕΚΛΗΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΥΣ
ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ.

ΠΟΛΙΤΕΣ ΣΕ
ΚΙΝΔΥΝΟ!!!

ΕΝΩ ΕΣΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΣΟΥΝ
ΤΟ ΝΕΟ ΧΒΟΧ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΕΣΟΥ ΠΑΡΟΥΝ ΔΩΡΟ ΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ...

...ΕΓΩ ΔΙΕΣΩΖΑ ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΙΚΟ ΨΥΧΟΣ
ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ ΑΝΑΚΟΣΤΙΑ.

ΕΙΣΑΙ
Ο ΑΝΘΙΣΤΑΤΟΣ
ΑΤΣΕΛΛΗΣ,

ΑΜ, ΠΟΙΟΣ;
Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ;

ΚΑΙ ΕΝΩ ΑΚΟΜΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ
ΣΥΓΓΗΣΕΙ ΟΥΤΕ ΚΑΝ
ΤΟ ΣΥΓΓΗΤΗΡΙ ΣΟΥ...

93 ΚΟΝΓΚΡΕΣ ΧΑΪΤΣ

...ΕΓΩ ΕΣΩΖΑ ΜΙΑ
ΑΠ' ΤΙΣ ΕΦΤΑ ΖΩΕΣ
ΚΑΠΟΙΑΣ ΓΑΤΑΣ,
ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΓΙΟΥ.

ΤΟ ΨΩ.

ΝΙΑΡ.

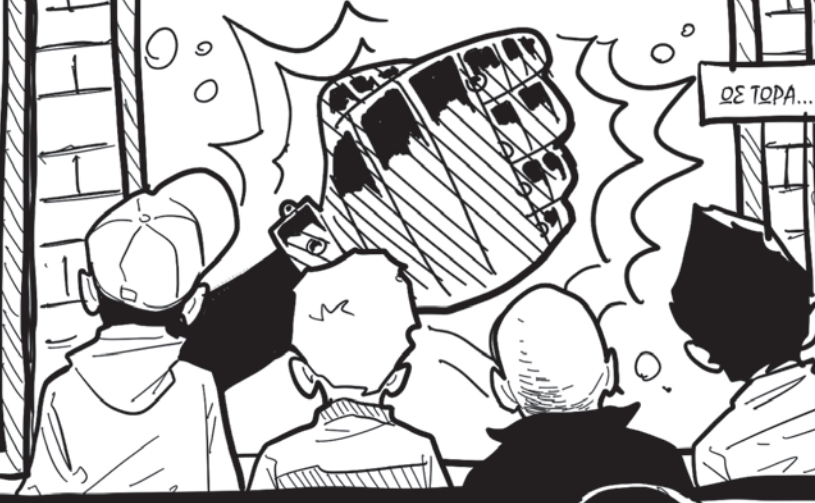

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΚΟΜΙΚΣ ΜΕ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ, ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ
ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΜΙΑ ΚΑΝΥΕ ΓΟΥΣΕΣ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ...

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΑΤΣΑΛΗ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ
ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΝΥ ΡΑΪΤ

ΩΣ ΤΩΡΑ...

ΕΧΩ ΤΣΑΚΙΣΕΙ
ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟ ΖΟΝΤ
ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ, ΕΧΩ
ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΟΝ ΛΟΚΙ
ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ, ΚΑΙ
ΕΧΩ ΚΕΡΔΙΣΕΙ
ΤΟΝ ΝΤΑΡΘ ΒΕΪΝΤΕΡ
ΣΤΟ ΣΚΑΚΙ.

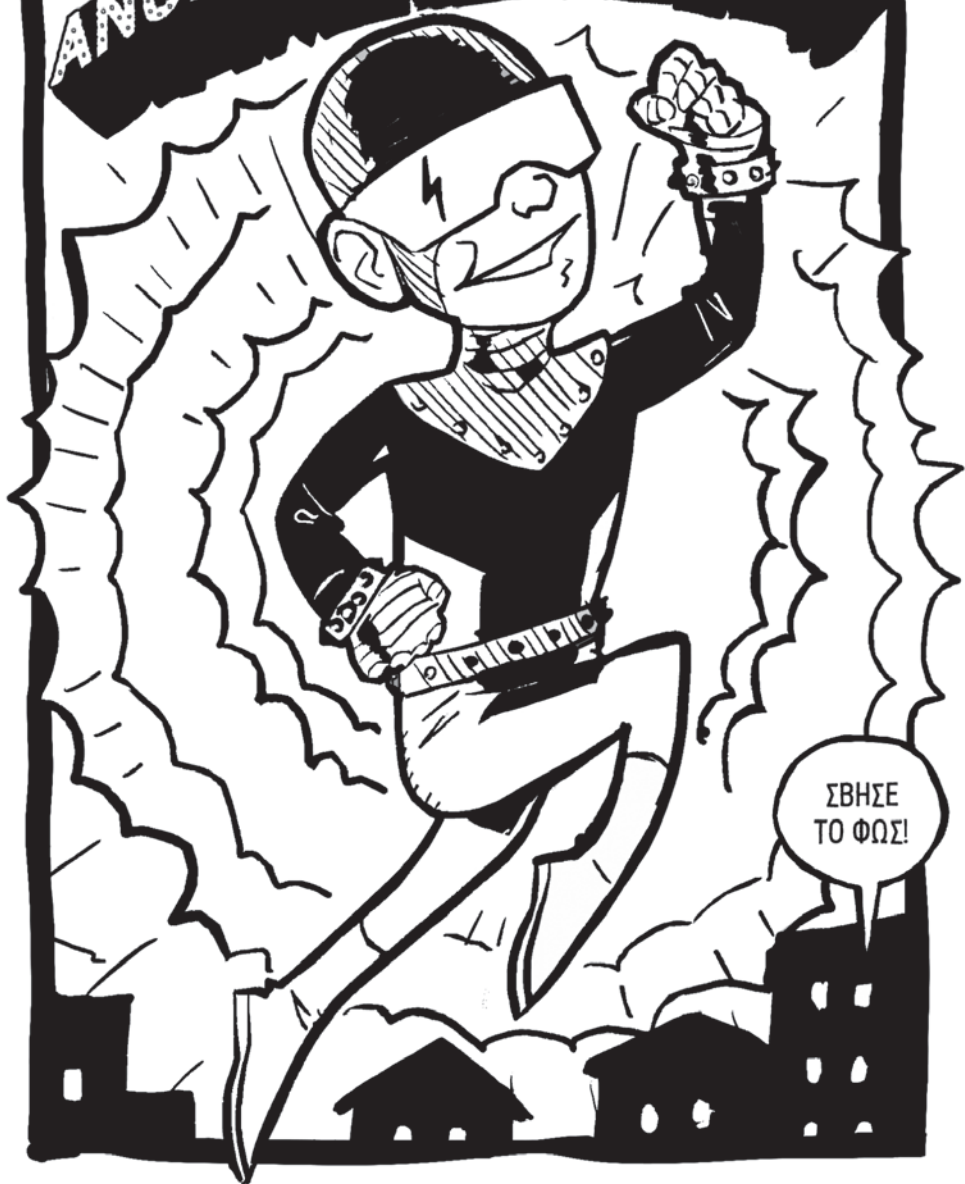
ΜΑΤ,
ΒΕΪΝΤΕΡ!

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ.
ΤΗΝ ΚΑΝΩ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΠΙΟ ΜΑΚΡΙΝΟ
ΓΑΛΛΕΙΑ ΠΟΥ
ΥΠΑΡΧΕΙ!

ΕΙΜΑΙ
Ο

ΑΝΟΞΕΙΑΔΩΤΟΣ ΑΤΣΑΛΗΣ!!!

ΣΒΗΣΕ
ΤΟ ΦΩΣ!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ

Σήμερα, εγώ, ο Ανοξειδωτος Ατσάλης, είμαι φοιταρισμένος – τελείως. Σήμερα είναι η πρώτη μου μέρα στο Γυμνάσιο Γιούνιον και η αλήθεια είναι πως τα 'χω παίξει λιγάκι.

Μη γελάς. Το σχολείο μου είναι πολύ χειρότερο απ' το δικό σου. Πίστεψέ με.

Στην κανονική μου ζωή, είμαι ο καλόβολος, φιλικός και πάντα ευγενικός Κέννυ Ράιτ. Και όπως θα έχεις πάρει ήδη χαμπάρι, ο Ανοξειδωτος Ατσάλης υπάρχει μόνο στην τρελή –ό,τι να 'ναι– φαντασία μου.

Οι σούπερ ήρωες δεν είναι αληθινοί. Το ξέρω. Αλλά άμα βρεις ένα παιδί που θα σου πει ότι ποτέ δεν ονειρεύτηκε να μπορούσε να πετάει σαν τον Σούπερμαν, ή να τρέχει σαν τον Φλας,

ή να τριγυρίζει φορώντας τη σούπερ στολή του Άιρον Μαν... έχεις βρει έναν μικρό ψευτρόκο.

Γι' αυτό έφτιαξα τον Ανοξείδωτο Ατσάλι. Μέσα στο κεφάλι μου εννοώ. Γιατί είναι πιο πιθανό να κερδίσει μια χελώνα τα εκατό μέτρα στους Ολυμπιακούς παρά να γίνω εγώ σούπερ ήρωας. Και οι μόνες μάχες που κερδίζω είναι στη σκακιέρα.

Όχι σαν τον Ατσάλι.

Και δε βοηθάει καθόλου την κατάσταση το γεγονός ότι με συνοδεύει στο σχολείο η γιαγιά Χόουπ, που είναι αγύριστο κεφάλι. (Εγώ τη λέω «γιακά» από το «γιαγιακά». Εκείνη με λέει Κέννεθ, αλλά εσύ μπορείς να με λες Κέννυ.)

Εξήγησα στη γιακά μου ότι πάω στο γυμνάσιο τώρα. Είναι σκέτο ρεζιλίκι να εμφανίζεσαι πρώτη μέρα με τη γιαγιά σου. Κατ' αρχάς, όλοι με θεωρούν λιγάκι ύφο. Εντάξει, δηλαδή, όχι *σύφο-σύφο*, αλλά δεν είμαι και «ο τυπάς». Τον ξέρεις τον τυπά; τα κορίτσια είναι ερωτευμένα μαζί του και τα αγόρια θα ήθελαν να είναι σαν κι αυτόν. Αλλά άντε να το εξηγήσεις αυτό στη γιακά μου. Όχι ότι βαριακούει, αλλά ακούει ό,τι θέλει, αν με καταλαβαίνεις. Και έχει γνώμη για ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Μην παρεξηγηθώ. Τη σέβομαι τρελά τη γιακά μου. Με φροντίζει με τον καλύτερο τρόπο και προσπαθώ να κάνω κι εγώ το ίδιο γι' αυτήν. Επίσης, η ροδακινόπιτά της δεν παίζεται.

Το θέμα είναι πως έχω μεγάλη ταραχή για την πρώτη μέρα στο καινούριο σχολείο. Δηλαδή, μου έρχεται να

Ξεράσω εδώ και τώρα. Παιδιά σαν εμένα τα κάνουν μια χαριά σε σχολεία σαν το Γιούνιον.

Αλλά η γιάκα μου δε μασάει. Χωρίς πλάκα, για ηλικιωμένη κυριούλα, το λέει η καρδιά της. Δε φοβάται τίποτα. Καμιά φορά μού φαίνεται ότι τις νύχτες πάει και παίρνει μέρος σε αγώνες πολεμικών τεχνών. Μη γελάς, δεν αποκλείεται καθόλου. Τέλος πάντων, περπατάει τώρα δίπλα μου, στη λεωφόρο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, μιλώντας μου για βαθμούς και υψηλές προσδοκίες, ενώ εγώ προσπαθώ να μην «αφήσω» το πρωινό μου στο πεζοδρόμιο και να σκεφτώ έναν τρόπο να τη βγάλω καθαρή σήμερα μέχρι να σχολάσουμε.

Κάτι τέτοιες ώρες θα ήθελα πολύ να είμαι λιγότερο Κέννυ και περισσότερο Ατσάλης.

ΠΕΡΠΑΤΑ
ΟΜΟΡΦΑ,
ΚΕΝΠΕΘ.

ΙΣΙΑ
ΤΟ ΚΟΡΜΙ.

ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΠΟΛΛΑ ΑΠΟ ΣΕΝΑ
ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ,
ΠΕΑΡΕ.

ΠΑΡΕ
ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΟΥ,
ΚΕΝΠΕΘ.

ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ,
ΚΕΝΝΑΡΕ,
ΕΓΩ ΕΙΜ' ΕΔΩ.

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΓΙΟΥΝΙΟΝ

Λοιπόν, στη γειτονιά μου, το σχολείο μου το λέμε Φρούριο Γιούνιον. Αυτό γιατί έχει κάτι τρελούς κανόνες λες και είναι στρατόπεδο.

Κανένα παιδί δεν μπαίνει μέσα πριν από τις 7:50 π.μ. – ακριβώς.

Κανένα παιδί δεν μπαίνει μέσα χωρίς μαθητική ταυτότητα.

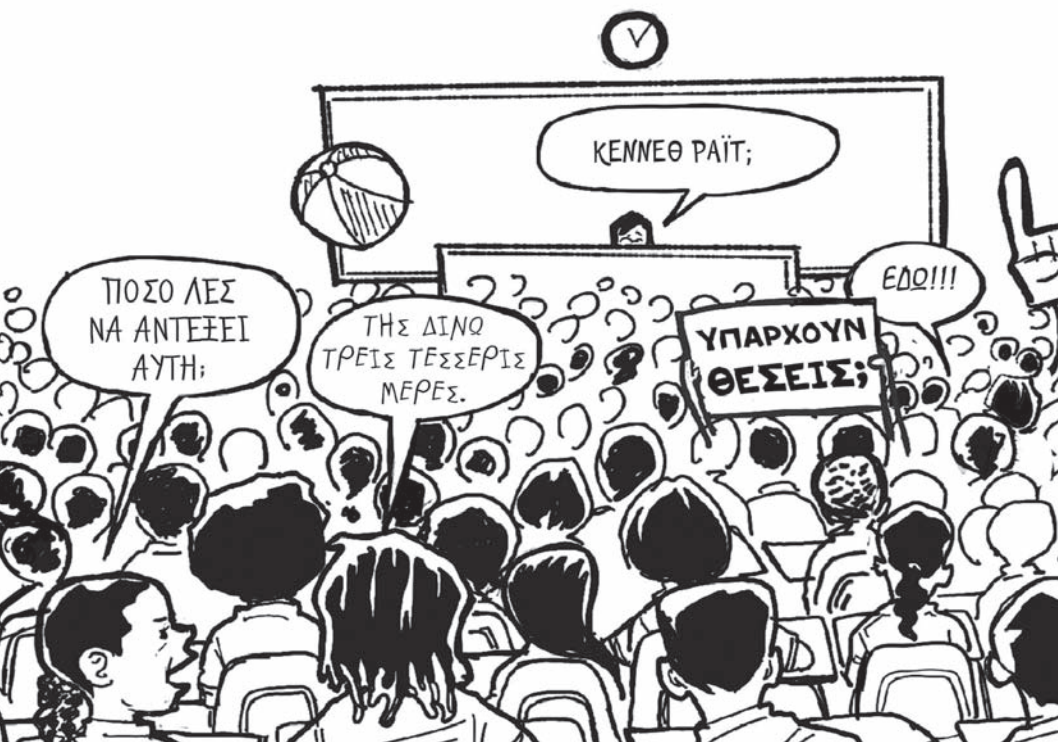
Κανένα παιδί δεν μπαίνει μέσα αν δεν ανοίξει το σακίδιό του για να το ελέγξουν οι φύλακες.

Κι ακόμα είμαστε στην είσοδο. Είμαι σίγουρος ότι πιο γρήγορα θα περνούσες από την ασφάλεια του αεροδρομίου αν είχες εκρηκτικά δεμένα στα πόδια σου. Μιλάμε... τρέλα. Αυτά τραβάω, μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει.

Μόλις περνάω από τον έλεγχο και μπαίνω μέσα, βλέπω ότι η τάξη μου δεν έχει καν αληθινά παράθυρα. Μόνο κάτι σιδεριές χωρίς τα τζάμια, που κάποιος θα τα έσπασε το καλοκαίρι.

Επίσης, είναι κάπως στριμωγμένα εδώ μέσα. Τι στριμωγμένα δηλαδή, ο ένας πάνω στον άλλο είμαστε. Χωρίς πλάκα.

Αφού πήραμε απουσίες, η δασκάλα της τάξης μου, η κυ-

ρία Γκριν, μας πήρε και μας πήγε να μας δείξει τους χώρους του σχολείου.

Κάτω, στο ισόγειο, είναι η βιβλιοθήκη – η ντουλάπα μου νομίζω πως είναι λίγο μικρότερη. Έχει ένα κυλιόμενο καροτσάκι με δύο υπολογιστές για όλο το σχολείο. Έχει και κάτι τσαλακωμένες παλιές αφίσες του προέδρου Ομπάμα, του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και της Ρόζα Παρκς¹ στους τοίχους. Δείχνουν όλοι τους στενοχωρημένοι και κουρασμένοι, και αυτό δε νομίζω ότι βοηθάει πολύ. Μου φαίνεται πως θα έρθω μια νύχτα, πολύ αργά, ως Ατσάλης και θα κρεμάσω μερικές αφίσες του Μάλκολμ Χ², του Μάρκουσ Γκάρβεϋ³ και της Σοτζέρνερ Τρουθ⁴. Λέμε τώρα.

Η κυρία Γκριν μας δείχνει μετά το εστιατόριο. Εγώ τη ρωτάω πού είναι το γυμναστήριο, κι εκείνη σηκώνει τους ώμους.

«Υπάρχει γυμναστήριο στο λύκειο» μου λέει. «Εδώ, στο γυμνάσιο, έχουμε απλώς ξεχωρίσει ένα κομμάτι του

ΚΕΝΝΕΘ
ΚΑΛΕΙ ΑΤΣΑΛΗ.
ΑΤΣΑΛΗΣ
ΑΚΟΥΕΙ;

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΔΕ ΜΕ ΔΥΣΚΟΛΕΨΕ. ΑΛΛΑ
ΕΔΩ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΡΕΙΑΣΤΩ
ΒΟΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ ΜΟΥ,
ΤΟΥΣ ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ.

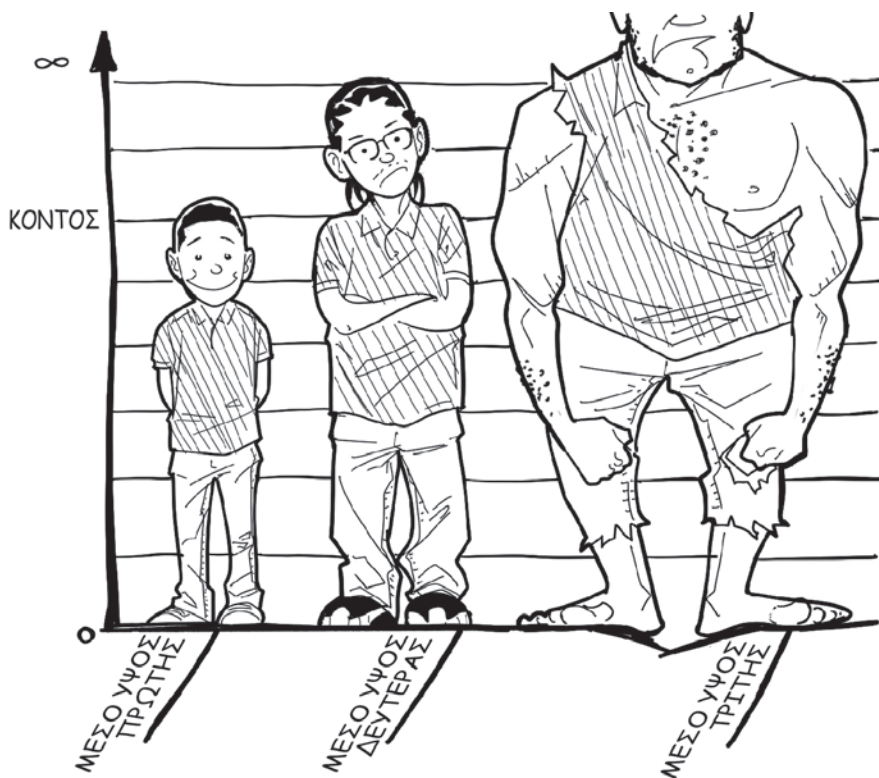
ΠΟΥ!

ΣΗΜΕΡΑ
ΕΠΙΑΣΑ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΗΔΗ
ΠΑΡΑΙΤΗΘΗΚΑ!

πάρκινγκ. Και μερικές φορές πηγαίνουμε τους μαθητές στο πάρκο εδώ πιο κάτω».

Και δεν έχω πει τίποτα ακόμα για τα άλλα παιδιά.

Στο Γυμνάσιο Γιούνιον, οι τάξεις της πρώτης είναι στον πρώτο όροφο. Της δεύτερας στον δεύτερο. Και της τρίτης στον τρίτο. Δηλαδή, όσο ανεβαίνεις, τόσο πιο επικίνδυνο γίνεται. Γιατί αυτά τα τριτάκια... ούτε καν να το παίξω ψύχραιμος δεν μπορώ... είναι καμιά φορά κάπως ζωηρά – τι ζωηρά, είναι καμιά φορά σκέτος τρόμος. Τα μισά αγόρια σχεδόν έχουν κανονικά μούσια κι έχω δει τουλάχιστον τρία κορίτσια με μουστάκια. Χωρίς πλάκα.

Πίστειπέ με, δε θέλεις να σε πετύχουν μόνο σου στον τρίτο εδώ πέρα.

Ούτε στις σκάλες.

Και φυσικά ούτε στις τουαλέτες. *Ποτέ* στις τουαλέτες. Έχω αποφασίσει ότι, αν μου έρθει ποτέ να πάω τουαλέτα, θα κρατηθώ μέχρι το λύκειο. Τα τσίσα στο παντελόνι δεν είναι ωραίο θέαμα, αλλά ξέρεις, καμιά φορά στη ζωή, ειδικά στη ζωή στο Γυμνάσιο Γιούνιον, είσαι αναγκασμένος να ζυγίσεις τις επιλογές σου. Προσεκτικά.

Οπότε ευχήσου μου καλή τύχη. Νομίζω πως θα τη χρειαστώ.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ

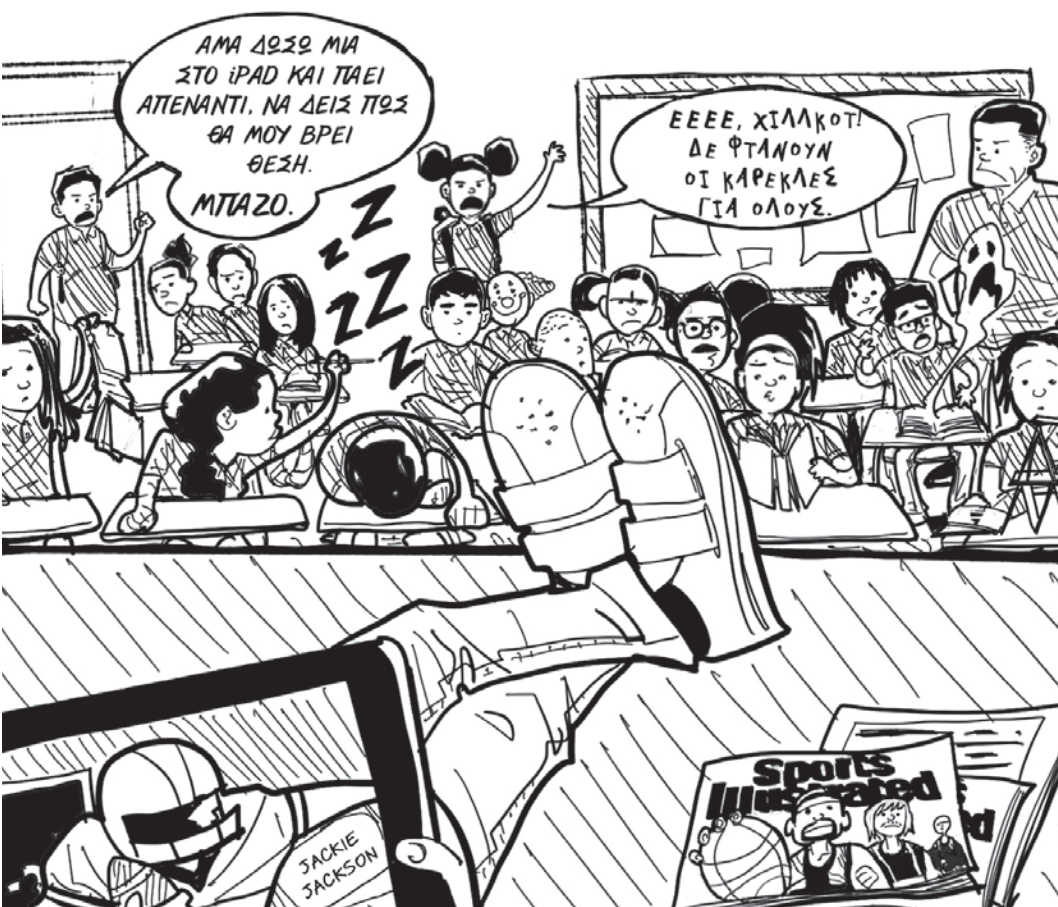
Πρώτη ώρα, έχω ιστορία με τον κύριο Χίλλκοτ. Μπαίνει μέσα, γράφει το όνομά του στον πίνακα και μετά μας λέει να ανοίξουμε τα βιβλία μας. «Αρχίστε να διαβάσετε» λέει. «Και συνεχίστε να διαβάζετε μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι. Κανένας δεν επιτρέπεται να πάει τουαλέτα και, σας παρακαλώ, ό,τι και να γίνει, μη με ενοχλήσετε. Ευχαριστώ, παιδιά». Μετά κάθεται στο γραφείο του, βάζει πάνω τα λασπωμένα παπούτσια του και βλέπει αθλητικά στο iPad.

Δεν έχω αμφιβολία ότι υπάρχουν κάποιοι καλοί καθηγητές στο Γυμνάσιο Γιούνιον. Ίσως και κάποιοι εξαιρετικοί καθηγητές – αυτοί που κάνουν το μάθημα διασκέδαση και που θέλουν να τα δίνεις όλα.

Ο κύριος Χίλλκοτ δεν είναι απ' αυτούς. Είναι αυτό που λέμε «για τα μπάζα». Με την έννοια «άχρηστος και άσχετος». Αλλά επίσης με την έννοια «ντυμένος σαν κλόουν». Αυτός είναι ο κύριος Χίλλκοτ. Μπάζο ολκής! Σαν να βγήκε από κακή ταινία του 1984. Τα ρούχα του είναι σκέτη συμφορά, μιλάμε.

Επίσης, το βιβλίο της ιστορίας μου είναι τόσο παλιό, που ανήκει στην ιστορία. Παίξει να έκαναν αυτό το βιβλίο τα παιδιά του Τζορτζ Ουάσινγκτον όταν πήγαιναν γυμνάσιο. Το μόνο πράγμα που το κρατάει να μη διαλυθεί είναι μια παλιά αυτοκόλλητη ταινία. Αλλά δε νομίζω ότι ο Χίλλκοτ το παίρνει χαμπάρι· δε νοιάζεται καν.

Είναι κι αυτό με το Γυμνάσιο Γιούνιον. Δεν υπάρχουν πάντα αρκετές καρέκλες για όλους. Στο μάθημα της ιστορίας έχουμε είκοσι πέντε καρέκλες και είκοσι οχτώ παιδιά.

Ή μάλλον... είκοσι εννέα παιδιά, γιατί μόλις μπούκαρε μέσα κι ο Τάινυ Σίμπκινς.

Τον Τάινυ τον ξέρω απ' τη γειτονιά. Όλο κάτι σκαρώνει. Είναι πιο ψηλός απ' ό,τι θα έπρεπε λογικά να είναι ένα παιδί της πρώτης γυμνασίου – 1,89, κι άλλο τόσο σε πλάτος. Έχει επίσης τέσσερις μεγαλύτερους αδελφούς: τον Τόμμυ, τον Τερρέλ, τον Τόνυ και τον Τίο.

Ο Τίο παίζει αμερικάνικο ποδόσφαιρο, μέσος αμυντικός, στην ομάδα του Πανεπιστημίου Χάουαρντ. Μπορεί μάλιστα να γίνει και επαγγελματίας, αν καταφέρει να ελέγξει τα νεύρα του. Ο Τερρέλ και ο Τόμμυ παίζουν στην ομάδα του λυκείου, και φυσικά, ο Τόνυ παίζει στην ομάδα της τρίτης. Και έχουν όλοι θέματα με τη διαχείριση του θυμού τους. Δεν αστειεύεσαι με τους αδελφούς Σίμπκινς. Άμα δεις κανέναν να έρχεται προς το μέρος σου, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να κοκαλώσεις, σαν χαμαιλέοντας. Και να ελπίζεις ότι δεν ξεχωρίζεις από το γραμματοκιβώτιο ή από τον στύλο δίπλα σου γιατί, αν σε δουν, παίζει να σε αφήσουνε στον τόπο, φίλε μου. Χωρίς πλάκα. Μιλάμε, σακατεύουνε κόσμο για την πλάκα τους – για την πλάκα τους!

«Τι λέει, παιδί της γιαγιάκας;» λέει ο Τάινυ. Έτσι με φωνάζει πάντα, και αυτός είναι ένας από τους λόγους που δεν τον μπορώ.

«Τι λέει, Τάινυ;» του λέω εγώ.

«Όχι, ρε» μου κάνει εκείνος και έρχεται πιο κοντά. «Τι λέει;»

Και τότε μπαίνω στο νόημα. Δεν εννοεί: *Τι λέει, καλά;*

Εννοεί: Τι λέει, θα σηκωθείς απ' την καρέκλα ή θα 'χουμε άλλα;

Κι εγώ σκέφτομαι:

Βλέπεις, τα παιδιά σαν τον Τάινυ τη βρίσκουν να την πέφτουν σε παιδιά σαν κι εμένα. Κι εγώ θέλω πάντα να του πω «Ανθρωπέ μου, δε φταίω εγώ που παίρνω καλούς βαθμούς, άσε με ήσυχο». (Η γιάκα μου φταίει, μια που το 'φερε η κουβέντα. Με βάζει να κάνω όλες μου τις εργασίες, πάντα.) Αλλά πάει καιρός τώρα που έχω συνειδητοποιήσει ότι έχω περισσότερες πιθανότητες να επιβιώ-

σω μέχρι το κολέγιο αν κάνω τρία πράγματα: αν διαβάζω πολύ για το σχολείο, αν δε μιλάω για τους βαθμούς μου και αν δε δίνω σε παιδιά σαν τον Τάινυ άλλες αφορμές να με βάζουν στο μάτι.

Οπότε συνήθως γίνεται κάτι τέτοιο:

Γιατί, εδώ που τα λέμε, αντίθετα με τον Ανοξειδωτο Ατσάλη, εγώ δεν έχω καμιά ελπίδα αν τα βάλω με κάποιον σαν τον Τάινυ Σίμπκινς.

Και ούτε θα έχω ποτέ.